

MDŽ kurz na Brnčálke

(Majov riport z 32. Brnčakurzu Základov VhT 8. -10. marca 2019)

No ak to mám zobrať chronologicky tak vo štvrtok po zamestnaní (niektorí aj po práci), následnej ceste a príchode do Kežmarských Žlabov okolo 21.00 hod., bol výšľap na Brnčalku celkom zaujímavý. Najmä pre nežnejšiu polovičku po naložení 15 kg záťaže na chrbát. Hlavne preto, že tá mužská väčšina mala na pomoc "tatranské ihličie" (po slovensky borovička) zakúpené pri doplnení paliva niekde na diaľnici. Po príchode na chatu sme už boli očakávaní vrelo a s metlou v ruke. Po krátkom uvítaní a odložení si vakov sme prešli na plynulý rozhovor o kurze a našej budúcej expedícii na Elbrus v jedálni, pri kopaničiarskej degustácii cca do pol tretej rána. Ja som sa ešte nad ránom neubrnil teplučkej vodičke v suteréne chaty a premohol som sa na očistu.

Ráno po raňajkách a predbežnej rozprave o kurze sme sa presťahovali do komfortnejšej hospodárskej budovy pod chatu nad elektrocentrálou, kde sme ako tak nachystali drevo aj našim spolubývajúcim severanom (poz. autora : drevo o dĺžke cca 60 cm bolo potrebné skrátiť do 40 cm do piecky bez píly. Mali sme sekeru.).

Po krátkom obede sme v bare absolvovali teoreticko-praktickú časť naväzovania sa na lano, spolu s precvičením si "šnúrovačiek". Samozrejme sme si aj „oddýchli“ pri visení v sedačke. Popritom bola skontrolovaná a doplnená výstroj pre jednotlivcov s patričnými poznámkami, príhodami a poučeniami. Jeden príklad za všetky : použitie gitár, ako čakanov pri budovaní štandu bolo naozaj originálne, ale keď sme tomu porozumeli my , tak potom už každý :-D. Po výdatnej večeri opäť nebolo na škodu posedenie a pokec o VHT, avšak už bez podporných látok, nakoľko nás ešte čakal večerný program. Približne o 21.00h sme sa s čakanom. malou lopatkou a s veľkým odhodlaním za pomoci Duda a jeho syna vybrali von a začali odhadzovať a premiestňovať sneh. Približne po troch hodinách a odklonu vchodu pre skalu i napriek injektáži so sondou bol záhrab vyhlbený.

Ráno po vystátí dvadsať minútového radu v jedálni a výdatných raňajkách sme si na seba nahádzali výstroj a výzbroj. Po úmornom nasadení mačiek, že vraj historický socialistický artefakt z leteckej fabriky v Kunoviciach https://cs.wikipedia.org/wiki/Let_Kunovice , sme vykročili na blízky svah za chatu. Nasledoval výcvik a precvičovanie si chôdze na ľadovci a kamarátska záchrana pri páde do trhliny. Počas skúšania pevnosti štandov z čakanov v snehu, ako kotiev pre istenie lezca som vyskúšal aj ostrosť kunovických artefaktov. Našťastie si to odniesli iba návleky a odretá koža. Vraj sú aspoň návleky pokrstené. Za zmienku určite stojí aj vláčik z účastníkov kurzu, pričom sa jeden snažil pomocou kladkostroja ukotveného v snehu pritiahnúť ostatných k sebe. To samozrejme fungovalo, ale za pomoci odhodlania a potu. Po presune na pleso sme si vyskúšali šrubovanie ľadovcových skrutiiek a Abalakovove hodiny. Výhoda bola, že sme videli a reálne si vyskúšali praktickosť a účinnosť týchto vecí. Avšak sme skonštatovali, že šruba je super vec, ktorá nám vo výstroji chýba a budeme si ju musieť zadovážiť aj za vyššiu cenu. Ruské titanovky sú pre väčších machrov. Po presune na skalku hneď vedľa poľských nadšencov sme si postupne skúsili zlanenie, čo bola celkom zábavka (ja som stihol všetky tri laná). No a napokon po odložení sedákov prišla šmýkačka s čakanmi, najskôr bez „kočiek“ a potom aj s mačkami. Na prvý pohľad to bolo dosť divoké, ale potom som vyskúšal aj kotrmelec vpred. Jediná členka v našom tíme a jej brada, boli vďačné za tenisák na lopatke čakana. Ostatní to zvládli tiež bez ťažšej ujmy. A keď sa slniečko už poberalo spať skôr ako my, tak sme sa pobrali aj na chatu. Podľa prvotných inštrukcií, ktorými sme sa v tomto riadili iba my, sme si išli variť večeru z vlastných zásob (iba polievku zo sáčku) na variči vonku. Samo, že sme nemali trpezlivosť a na sneh sme sa vybodli a naliali sme si vodu z chaty (čiže ofajč). No a aby nám bolo aj trošku pri tom varení konečne teplo, po celodennom „vyhrievaní“ tak sme sa „vterkli“ na schodisko do našej „šopy“. Večer bola prednáška o výstroji, výzbroji, nadmorskej (výškovej, pozn.prekl.) chorobe,

pohybe po ľadovci spolu so zhrnutím celodenného nácviku na VHT. Musím sa priznať, že i napriek veciam čo ma zaujímali a vsunutým príhodám ma rozprávanie a teplo chaty neskutočne uspávalo. S tým som samozrejme urputne bojoval a keď som sa tak rozhliadol, tak takýchto bojovníkov bolo viac. Ani som sa tomu po absolvovaní celého dňa ani nečudoval. (pozn.prekl. keby si v štvrtok rozložil sily a nechal degustovať podporné latky iba iba starších a skúsenejších, mal by si oči otvorené).

V nedeľu mal byť po raňajkách lavínový preplesk v teréne na svahu, ale vzhľadom na „priaznivý vánok“ a na značné nadšenie kurzistov sme zostali na terase, aby sa náhodou z nácviku nestala ostrá záchranka. Tak nám aspoň bolo teoreticky popísané lavínové nebezpečenstvo, typy snehov, „svätá trojica“ na kamarátsku pomoc pri zasypaní. Na záver sme stihli ešte spoločnú fotečku, na ktorú sa však „nezmestila“ asistentka vedúceho náčelníka (asi preto lebo to už vo vytlačenom programe nebolo). Potom sa kurzisti zo západného Slovenska pobrali dole grúňom no a následne bol aj zimnému kurzu VHT 2019 koniec.

Na zhrnutie by som tento kurz odporučil všetkým nadšencom, ktorí nemajú skúsenosti s ľadovcom a chystajú sa niekam liezť alebo len šliapať, tak ako my. Každopádne sa tam človek, ktorý už nie je vyslovene hotový horolezec, veľa naučí.

Pozn.prekl :

22 účastníčok + účastníkov, 6 inštruktorov. Sorry za meškanie, mea culpa. peter (bodka) kalensky (kyslá ryba) gmail (bodka) com